

KLOEK IN AFHANKELIJKHEID.

De geschiedenis waaruit wij op onze plaat een episode zien afgebeeld, vinden wij in het vier en twintigste hoofdstuk van Genesis. Het zijn twee bijzondere figuren: Eliëzer, de knecht van Abraham en Rebekka, de vrouw die hij voor den zoon zijns meesters, voor Izak, ten huwelijk vroeg. De patriarch, Abraham, die zijn einde voelde naderen, was verlangend zijn zoon gehuwd te zien met een jonge vrouw uit het land waaruit hij zelf afkomstig was en waar men God diende. Anderzijds was hij bevreemd Izak het land te doen ver-

Derhalve zond hij zijn vertrouwde dienaar om uit te zien naar een vrouw die waardig zou zijn de echtgenote te wezen van zulk een belangrijken erfgenaam en de moeder te worden van een volk, dat God zou stellen als een uitverkoren volk om voor de gansche wereld voor Zijnen Naam te getuigen.

Eliëzer ging, vertrouwend op de leiding van God zelf. Na zijn lange reis was hij nabij de stad Nabor gekomen, zat neder bij de bron en verzocht aan zijn God hem de gewenschte vrouw aan te wijzen. Daar kwam Rebekka en vol be-

drookte zelfs zijn kameelen, en dat alles boven haar gewone taak om de huishouding van haar broeder te voorzien van het noodige drinkwater.

Zoo groote dienstvaardigheid was meer dan Eliëzer had durven verwachten. En wat hem nog meer trof: dit was het teken, dat hij den Heer gevraagd had. Hoe maakte God zijn weg voorspoedig.

Welk een wondervolle figuur is deze Eliëzer. De hem opgedragen taak moet hem niet licht gevallen zijn, maar zijn heer had hem waardig gekeurd en dus gehoorzaamde hij. En het vertrouwen van Abra-

Eliëzers trouw treedt ook aan den dag als hij Rebekka volgde naar Labans huis. Laban bood hem onmiddellijk gastvrijheid aan, doch Eliëzer kon geen aanspraak aanvaarden, eer hij volkomen overtuigd was van de juistheid van het hartig zijn boodschap kenbaar te maken. Immers hoopte hij Rebekka voor Izak te winnen, en dan zou hij Laban van zijn geliefde zuster berooven.

Wij zien hier een MAN voor ons. In al zijn afhankelijkheid van zijn heer toont hij ons een kloekheid in zijn wijze waarop hij onomwonden zijn doel afgaat in het bewus-

OFFICIEELE
MEDEDEELINGEN.

Bevordering:

Tot Kapitein:

Luitenant Dimoen.

Bandoeng September 1921.

J. Cunningham,
Territoriaal Leider.

VAN DEN LESSENAAR
van den
CHEF-SECRETARIS

26 September 1921.

Op den verjaardag van H. M. de Koningin op 31 Augustus jl. werd het volgende telegram gezonden aan Z. E. den landvoogd:

„Officieren en soldaten van het Leger des Heils bieden eerbiedige hulde en gelukwenschen aan ter gelegenheid Harer Majesteits verjaardag en bidden om voorspoed en den zegen Gods op Koninklijk Huis, Nederland en Koloniën.”

Hierop werd het volgende telegram van den algemeenen secretaris terug ontvangen:

„Landvoogd doet U, officieren en soldaten van het Leger des Heils hartelijk dank zeggen voor Uwe gelukwenschen ter gelegenheid Harer Majesteits verjaardag.”

* * *

KOLONEL UNSWORTH en de TERRITORIALE LEIDER. De afgelopen maand was zeer druk voor den T. L. Buiten het afdoen van dringende zaken op Hoofdkwartier had hij een groot reisplan af te werken, mede in verband met het inspectiebezoek van Kolonel Unsworth.

De Kolonels brachten een bezoek aan de verschillende posten in Semarang, Pelantoengan, Cheribon, Djokja, en Poerworedjo. Na enkele dagen op H. K. doorgebracht te hebben begaven zij zich naar Koendoer, de leprozenkolonie nabij Palembang, waarbij ook Mevrouw Cunningham den Kolonel vergezelde.

In al deze plaatsen werden samenkomsten gehouden welke zeer op prijs gesteld werden en waarin veel verlangen naar de boodschap van het Evangelie werd betoond. De Kolonels smaakten het genoeg velen zielen te zien komen tot den Heiland, die kwam om te zoeken en zalig te maken, dat verloren is.

Thans zijn de Kolonels Unsworth en Cunningham op reis naar Celebes, na eenige zeer gezegende samenkomsten in Soerabaja geleid te hebben, teneinde den stand van het werk aldaar in oogenschouw te nemen.

* * *

DE GOUVERNEUR-GENERAAL OP BOEGANGAN. Voor zijn reis naar Celebes bezocht Kolonel Cunningham in gezelschap van den Chef-Secretaris Semarang, teneinde den Gouverneur-Generaal bij diens bezoek aan Boegangan te ontvangen. Bij deze gelegenheid waren ook Brigadier Dr. Wille en Majoor Dr. Morrisson tegenwoordig, die evenals Ensign Hiorth aan Z. E. werden voorgesteld.

De werkplaats, waar de arme behoeftigen aan den arbeid waren, werd allereerst bezichtigd, waarna de verschillende slaaplodsen bekeken werden. Een kóortje van hier onderdak gebrachte straatkinderen zong den landvoogd uit vollen borst toe. Z. E. gaf blijk van zijne sympathie door een gift.

Toen Z. E. later op den dag te voet het ooglijders-hospitaal passeerde, werd hij diep geroerd door den aanblik der patienten, die den landvoogd toezongen en toejuchten. Z. E. dankte hen allen met een luid „banjak trimah kassi” en drukte Dr. Wille de hand.

* * *

BRIGADIER DR. WILLE.

Het zal onzen makkers en vrienden ongetwijfeld genoeg doen te mogen vernemen, dat den Brigadier

De verwoestende Macht der Zonde

door den GENERAAL.

Gebeurtenissen van den laatsten tijd hebben mijn hart vervuld met een vernieuwden en dieperen haat jegens de zonde! Tijdens den oorlog is duidelijker dan ooit gebleken, wat een geweldige machten, zelfzucht, wreedheid en opstandigheid in de menschelijke ziel zijn, als ze worden opgewekt door den booze. Het is alsof wij het indrukwekkende woord van de Schrift kunnen gebruiken dat zegt, dat de gansche schepping zucht in weedom en pijn. Ja, zoo is het dan ook. En de oorzaak is slechts in dit eene woord — ZONDE. De weerbarstige, onrustwekkende, afschuwelijke zonde. Ik zeide dat mijn eigen ziel diep bewogen is, toen ik dit alles overwoog en als nooit tevoren vervuld is met een diepen en brandenden haat jegens het booze, dat terugstootend ding.

Zonde werkt in iederen mensch hetzelfde uit, bereikt ten slotte het zelfde doel — dood en de afkeuring en het oordeel van God.

Er zijn er kunnen geen uitzonderingen zijn op deze wet. Zonde is als sommige ziekten — als het gif eenmaal in het gestel is ingedrongen, dan doet het geleidelijk zijn doodelijken arbeid van vernietiging en ontwrichting tot verderf en dood, onafhankelijk van de klasse waartoe de lijder behoort, hoog of laag, jong of oud; tenzij het vreeselijk kwaad kan worden uitgeroerd. Soms is het proces langdurig en gestaag, en nadert het einde steedsge wijze; soms is er een snel, overweldigend, zelfs plotseling einde; maar het slot van de zaak is steeds hetzelfde — dood.

ZIE!

Zonde is een vijand! Zie de degradatie van kinderen en jongemensen waarvoor de zonde aansprakelijk is! Zie de onschuldige kleintjes, die den vloek dragen nog voor ze geboren zijn, die in vuiligheid en godlastering opgroeien, die gevoed worden met drank en opwassen onder woeste en schandelijke tooneelen. De gevolgen hiervan vervolgen hen door het geheele leven! Zie de lieve en gezonde kinderen, die zingende uit school komen. Hoevelen hunner zullen worden gegrepen in den maalstroom van zinnelijk genot, in de val gelokt, door den duivel en zijn werktuigen, zoodat wij ze eenmaal terug zullen zien — o, zoo veranderd! — in de gevangenis of in het armbuis, op de straat of in het ziekenhuis, gebrandmerkt met de kenmerken van zonde.

ter gelegenheid van den verjaardag van H. M. de Koningin een buitengewone onderscheiding ten deel viel, door zijne benoeming tot Officier in de Orde van Oranje-

Zie de vreemde koudheid en onverschilligheid van tallozen tegenover de eischen van Christus! Hoe viert zelfzucht zijn triomfen in het veronachtzamen van God! Jeugd en schoonheid, genie en weelde, liefde en opofferingsgezindheid, alles afkeerig van het Kruis van Jezus. In de plaats van dat kruis worden duizende voorbijgaande ambities voor het tijdelijke gesteld, die alle slechts schaduwen blijken te zijn. Wat een dwaaze keuze is dat — de keuze van zonde en zondig gewin en voldoening, boven den gezegenden Heiland.

De ziekte verkozen boven het geneesmiddel, het verlies boven de winst, dood boven het Leven!

Zie, hoe in ieder land hoe langer hoe meer de vrouwelijkheid in het gedrang raakt. Denk eens aan de afschuwelijke desolaatheid die hieruit voortvloeit. Denk aan het bedrog en leugen, de gebrokenheid en wanhoop die gemeenlijk ermee gepaard gaan! Haal u voor den geest de foltering van hart en ziel, menigmaal ook van het lichaam, en denk dan aan de hartelooze en schaamteloze mannen die er schuldig aan zijn. Denk aan de vrouwen en moeders, vernederd of verlaten of beide, door ontaarde echtgenooten of ondankbare kinderen! Wat een woestenij van verdriet en kommer is hun deel. Menigmaal verhongerd door gebrek aan brood, nog menigvuldiger door gebrek aan zorg en liefde, hongerend naar alles wat eens waar en goed voor haar was!

Denk aan het zedelijke en lichamelijke verval van de menschheid in de zondige zinnelijkheid van dezen tijd. Zie hoe de drankhuizen, het minderwaardige theater, de onzedelijke lectuur, het lichtzinnig gebabbel samenwerken om de lagere natuur aan te blazen en het beest in den mensch meester te doen worden over zijn bestemming! Zoo dat dit wondervolle schepsel, het edelste van Gods werken, dieper zinkt dan het zwijn en ten slotte slechts levensvreugde vindt in het voldoen aan een bedorven smaak en aan een vuilen lust. Arbeid wordt tot een noodzakelijke, doch duideloze last! Het leven van ijgetogenheid, van soberheid, van edele begeerten — wel, het is niets in vergelijking met het genot van het lesschen van een verdorven dorst, of met wulpsche scherts en losbandigheid.

O, zonde, gij aartsvijand der menschen, wij haten u en zullen u haten! Hier wijden wij onszelf opnieuw toe aan de groote taak van heilige haat. De haat aan zelfzucht! De verachting van trots en afgunst en schijnheiligheid! De allergrootste verachting van al wat onrein is! *Dit is het evangelie van den haat. DE HAAT AAN DE ZONDE.* Niet slechts in deze of die bijzondere vorm, maar in al zijn vormen! Niet slechts in deze of die natie, maar in alle natien! Niet slechts in het hart en leven van de mannen en vrouwen uit onze samenleving, maar in ons eigen hart en leven!

Zonde, gij hatelijk monster, wij verfoeien uw wreede en grenzeloze regering over onze medemenschen. Wij slaan de handen ineens, heffen ons hart en onze stem op met de van God gezonden profeten uit alle eeuwen, om den menschen toe te roepen: *O, doe toch niet dat afsgrijpselijke ding dat ik haat!* Wij zijn uitgezonden om u uwe soevereiniteit te betwisten, om uwe macht te breken, om de smetten, door uwe schuld veroorzaakt, weg te wasschen door de Liefde en de Genade en het Offer van een almachtigen Heiland.

Bovenstaand artikel is ontleend aan het onlangs verschenen boek van Generaal Bramwell Booth: „Life and Religion.”

Nassau. Wij bieden den Brigadier onze warme gelukwenschen aan met deze eervolle onderscheiding en wenschen hem nog vele jaren van rijken zegen en nuttigen arbeid

toe, in het belang van de bevolking van Nederlandsch-Indië.

* * *

AANSTAAND HUWELIJK. Velen zullen met belangstelling kennis van nemen, dat Ensign Pearce en Kapiteine Cunningham, de oudste dochter van den Kolonel, voornemens zijn op den 19den October in het huwelijk te treden. De inzegening zal op dien dag in den vooravond te Bandoeng plaats hebben.

EN NOG EEN HUWELIJK. Ensign Befring en Kapiteine Thoressen hebben eveneens besloten tezamen de toekomst tegen te gaan. Den elfden October hopen zij in den echt te worden verbonden, welke plechtigheid in Soerabaja zal plaats hebben.

Van harte hopen wij, dat onze vier makkers de rijkste zegeningen des Allerhoogsten zullen mogen ervaren in hun verder vereenigd leven en dat hun arbeid aan tallozen ten zegen moge zijn.

* * *

EEN BIZONDERE KOLLEKTE. Ensign en Mevrouw Bridson zijn deze maand in welstand per ss. Sindoro te Priok aangekomen. Gedurende de reis hadden zij het genoegen een toespraak aan te hooren, uitgesproken door den gezagvoerder, den Heer Koenderink, over den arbeid van het Leger des Heils. Aan het einde van zijn rede noodigde de gezagvoerder de passagiers uit onzen arbeid te steunen, met tot resultaat een kollekte van honderd vijf en veertig gulden.

Wij gevoelen ons gedrongen hier onzen hartelijken dank uit te spreken aan Kapitein Koenderink voor zijne sympathie, in een practischen daad omgezet. Moge zijn prachtig voorbeeld veel navolging vinden!

* * *

DE VERSTERKINGEN. Behalve de Ensigns Bridson zijn ook de Kapiteins Engström en Larsen per ss. Kawi op Java aangekomen. Kapiteine Larsen is direct met den Kolonel doorgereisd naar Celebes; de aanstellingen van de andere officieren zullen in het volgend nummer bekend gemaakt worden.

* * *

GOED VOORBEELD. Terwijl wij in het ooglijders-hospitaal waren, kwam daar een gift, groot f 50,00 aan, welk bedrag bijeengezameld was door Engelsche, Amerikaanse en Hollandsche kinderen van een zondagsschool in Weltevreden. Het deed mijn hart goed zulk een aardig blijk van waardeering van den arbeid van onze makkers te mogen waarnemen.

* * *

CONGRES. „Bandoeng is een goede plaats voor congressen” heeft burgemeester Reitsma onlangs geschreven, en waar wij zooveel van te houden congressen hooren in Indië, zal het onzen makkers en vrienden zeker genoeg doen te vernemen, dat de Territoriale Leider besloten heeft het jaarlijksch congres van het Leger des Heils te doen plaats hebben van Vrijdag 21 tot en met Dinsdag 25 October a. s. en wel te Bandoeng.

NAAR MIJN JEZUS.

Met mijn nooden, groot en klein,
Vlucht ik naar mijn Jezus henen.
... O, de vreugd, bij Hem te zijn!
Buiten Jezus ken ik geen en,
Die mij veilig en beschut,
Mij verbergt in Zijne hut.

Met mijn zonden, vele en zwaar,
Wankel ik naar Jezus henen.
... O, de zoetheit, uit te weenen
Bij dien grooten Middelaar.
Schuld en vloek en helleschrik
Vlieden voor Zijn liefdeblik.

... En als eenmaal 't sterfuur slaat,
Zal 'k bij Jezus eeuwig wezen;
— Reine liefde, zonder maat,
In zijn God'lijke oogen lezen.
'k Zal dan eeuwig, Jesu mijn,
Zalig in Uw liefde zijn.

M. H. S.

uit „De Rotterdammer.”

DE GOD DER BLIJDSCAP

Psalm 43: 4 midden.

De eerste vraag van een catechisatieboekje luidt: „Welke menschen zijn alleen waarlijk gelukkig?”

Een zeer menschkundige vraag: want alle menschen willen gelukkig zijn. En terecht is het de eerste vraag van dat boekje, want alle menschen willen *bovenal* gelukkig zijn. De menschen kunnen gelukzoekers genaamd worden.

Het geluk, het wordt op verschillende wijze gezocht en ook in verschillende dingen. De een verwacht het van watruimerinkomen. Een ander van rijkdom of bezit. Een derde van eer en aanzien onder de menschen. Een vierde van vervulde begeerten.

Maar wordt het geluk, dat gezocht wordt, ook gevonden?

Het antwoord op de vraag: „Welke menschen zijn alleen waarlijk gelukkig (t is een besliste en veelomvattende vraag) is: „Zij alleen zijn waarlijk gelukkig, die kunnen zeggen: God is mijn Vader en ik ben Zijn kind”.

Dat moeten we dus weten. Als we het weten, weten we genoeg en als we het niet weten, weten we niets. Zolang we dit niet weten, kennen we geen geluk en geen blijdschap. Dan staat ons leven in het teeken van de vrees.

De Psalmen zijn vol van de vrees. En is het leven niet één hangen tusschen hoop en vrees? Altijd weer de vrees erbij.

Zelfs alle godsdiensten zijn vol van vrees. En het vreeselijkste in het leven is de vrees, voor God zelf. Voor Zijn heiligheid, voor Zijn bestuur.

Vrees voor God, op Wien wij niet durven te vertrouwen, omdat zooveel in ons zegt: neen het kan niet, het kan niet zooals ik ben. Nu kan men tegen de vrees rede-neeren; men kan er mee spotten. Men kan trachten er aan te ontkomen. Er is niets dat ons leven van die vrees voor het leven en die vrees voor den dood verlossen kan, dan God zelf en een volkomen vertrouwen op Hem. Maar Hij kan dan ook de vrees zelfs veranderen in blijdschap.

Is God dan waarlijk de God der blijdschap?

God en blijdschap worden weinig met elkander in verband gedacht. Voor het gevoel der menschen behooren God en droefheid bij elkander. God en nood worden bij elkander gedacht: nood leert immers bidden? God en de rouw passen bij elkander; God en eene begrafenis, want voor velen zijn God en somberheid één. Men wil blijdschap en daarom ontwijken velen God.

Ze willen blijdschap en meenen zoo nu en dan daar wel iets van te vinden. Ieder mensch heeft wel eens een blijden dag. De meeste menschen hebben wel het een of ander dat zij prettig vinden. Een of andere liefheerij die de zorgen verzet, die het leed doet vergeten. Zoo enkele oogenblikken van den dag of enkele tijden van het jaar, waarin het overige aan kant wordt gezet en een kleine vreugde wordt genoten. Echt een kleine, kleine blijdschap. Maar er staat zooveel leed, zorg, donkerheid tegenover. De blijdschap is er zoo nu en dan slechts. Ze is er en ze is er zoo spoedig niet meer. En als ze genoten wordt, heeft men moeite om te durven genieten. Er komt zoo licht iets tusschenbeide, iets vervelends, misschien zelfs iets verschrikkelijks.

Die kleine blijdschap, die in den grond moet dienen, om veel dat droef stemt, dat neerdrukt, te doen vergeten, neemt de vrees en de zorg dus niet weg. Neen, vrees, zorg, dood, worden slechts overwonnen, wanneer wij God kennen in Jezus Christus. In Jezus Christus, die aan het kruis vergeving van zonden verwierf. Die van de zonde, bron van de vrees, de zorg, den dood verlost. In Wien wij op God vertrouwen en ons aan God toevertrouwen, omdat wij in Hem weten op Gods liefde te kunnen rekenen. In Wien wij weten: God is mijn Vader en ik ben Zijn kind.

„Bergopwaarts.”

De Zoon van den Sjeik

door Majoor KNUTTTEL.

De rijke jongeling uit Lukas 18 werd meer dan ooit een werkelijkheid voor mij, toen ik den jongen Bedoeien leerde kennen, die een offer bracht, waarvoor de rijke jongeling uit den Bijbel terugschikte, en alles verliet om des gewetens wille.

In klein gezelschap reden wij op een heeten namiddag door het Jordaanland in de richting van Jeruzalem. Het geheele landschap was overgoten door het witte licht, dat verblindend op de oogen werkt en hoofdpijn veroorzaakt. Hoe schoon ook de natuur moge zijn, de verhitte, vermoeide reiziger is dan niet meer in staat daarvan te genieten. Slechts één uit het gezelschap scheen weinig van de hitte te lijden. Hij paste dan ook geheel bij de omgeving; zijn bruin getint gezicht en koolzwarte oogen konden het felle zonlicht best verdragen en vanaf zijn eerste levens jaren was zijn huid blootgesteld geweest aan de heete lucht.

Toch was Manasse geen landlooper; neen, hij kon zich beroemen de zoon van een Sjeik te zijn uit een trotschen Bedoeïenestam in het over-Jordaanse.

Wat had hem er toe gebracht het beroep van *dragoman* te kiezen? Dit raadsel werd mij na niet te langen tijd opgelost.

nemen als hoofd van den stam, nu mijn vader overleden is.”

Het waren prachtgewaden! Zoo moet Jozefs rok er uit gezien hebben, kleurig en toch niet leelijk bont, een combinatie van kleuren, zoo gedurfd, dat men er verbaasd van staat en tegelijk zoo smaakvol, dat de Europeaan ronduit zijn minderheid moet erkennen inzake kleurschakeering.

Er ontstond een ernstig gesprek. Manasse vertelde, dat hij in aanraking was gekomen met de Christenen, het Evangelie had aangenomen en de eischen, daaraan verbonden, wilde naleven. Wanneer hij bij de zijnen bleef, zouden voortdurend voetangels en klemmen op zijn weg voorkomen, doordat hij genoodzaakt zou worden te doen wat hij nu wist verkeerd te zijn. Er bleef dus niet anders voor hem over dan te kiezen tusschen vrijheid, aanzien, ja, wellicht rijkdom — en een sober leven van dienen, waarin men hem nauwelijks eenige aandacht zou waardig keuren. De MENSCH in Manasse kwam in opstand tegen het laatste, maar de CHRISTEN overwon en de goede keuze werd gedaan.

De eenvoudige, matige levenswijze der Bedoeïenen had hem geschikt gemaakt om vermoënissen te doorstaan en zijn grondige kennis van het land was verder een aan-

en behoefde niet bedroefd huiswaarts te keeren, zooals eenmaal de jongeling, die vol verwachting tot Jezus kwam, maar afgeschrikt door den hem gestelden eisch, aan den ingang van den weg des heils bleef staan. Deze begreep niet, dat de opoffering, van hem gevraagd, ruimschoots zou vergoed worden door den inwendigen vrede en blijdschap, welke zijn deel zouden worden door Jezus te volgen.

Gaat het niet velen in onze dagen juist als hem? Nog altijd zegt de Heer tot elk Christen, zonder uitzondering: „Die Mijn discipel wil zijn, die neme zijn kruis op en volge Mij.” Men moet zichzelf verloochenen, arm van geest worden, niet van deze wereld zijn.

God heeft een afkeer van lafheid en soldaten, die zeggen: „Zoo ver wil ik gaan in den strijd en niet verder.” Hoe beklagenswaardig zijn de lafhartigen, wier hart verdeeld is tusschen God en de wereld. Hoe gelukkig daarentegen zijn zij, die zich onverdeeld aan God overgeven hebben! Zij ervaren dat het juk van Christus zacht en Zijn last licht is.

LEGER NIEUWS.

Het is aangekondigd dat de Generaal een autotocht door Zwitserland zou houden in September, waardoor hij in staat zal zijn in vele kleinere plaatsen bijeenkomsten te houden ter verspreiding van de Boodschap des Heils.

Mevrouw Generaal Booth zal een spreekbeurt hebben te vervullen voor het Britsch- en Buitenlandsch Bijbelgenootschap te Londen, in November.

De Chef van den Staf, Commissioner Higgins, bezocht onlangs Zwitserland en zag in zijne meetings in dit land vijfhonderd zielen verlossing zoeken.

Commander Eva Booth, zuster van den Generaal, die de nationale leidster is van het Leger des Heils in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, is gehuldigd door de toekenning van den eertitel van Master of Arts, een wetenschappelijke graad. De aanbieding dezer onderscheiding had plaats aan het Tufts College, Massachusetts, in tegenwoordigheid van een talrijk publiek.

In de Australische War Cry lezen wij, dat Commissioner Hay onder vaarwelorders staat, en dat Kolonel Palstra, die jarenlang de Chef-Secretaris van deze territorie geweest is, is aangesteld in gelijke positie in Noord-China en dus Lt. Kolonel Brouwer zal opvolgen. Kolonel en Mevrouw Palstra zouden in September hunne bestemming volgen.

Lt. Kolonel Brouwer, wiens naam nog met eere genoemd wordt in Indië, maakte in Augustus en September een reis door Nederland, die ongetwijfeld onzen makkers daar tot grooten zegen geweest is.

Verscheidene groote Engelsche muziekkorpsen hebben in den zomer van dit jaar een uitstapje gemaakt naar een der landen van het vasteland van Europa. Zoo bezocht het muziekkorps van Portsmouth, Nederland en is van groote hulp geweest in verschillende samenkomsten. Bij hun bezoek aan Amsterdam stelde kapelmeester Chittle namens den burgemeester van Portsmouth een adres van hulde ter hand aan den waarnemend burgemeester van Amsterdam, gericht aan den gemeenteraad van de hoofdstad.

Terwijl de kinderen van de kindersamenkomsten van het korps Deventer zich in de bosschen van het Loo bevonden, hadden zij het voorrecht H. M. de Koningin en H. M. de Koningin-Moeder te ontmoeten. H. H. M. M. informeerden zeer belangstellend wat voor Zondagsschool dit was en nadat men Haar had ingelicht, onderhielden zij zich alleminzaamst met de kinderen. Men kan zich de verrassing en de vreugde der kleinen indenken.

EEN PSALM VAN DAVID.

De aarde is des Heeren, mitsgaders hare volheid,
de wereld en die daarin wonen;
want Hij heeft ze gegrond op de zeeën,
en heeft ze gevestigd op de rivieren.
Wie zal klimmen op den berg des Heeren?
en wie zal staan in de plaats Zijner heiligheid?
Die rein van handen, en zuiver van hart is,
en die niet bedriegelijk zweet:
die zal den zegen ontvangen van den Heere
en de gerechtigheid van den God zijns heils.
Dat is het geslacht dergenen die naar hem vragen
die Uw aangezicht zoeken.
Heft uwe hoofden op, gij poorten!
en verheft u, gij eeuwige deuren!
Opdat de Koning der eere inga.
Wie is Hij, deze Koning der eere?
De Heere der heerscharen,
Die is de Koning der eere.

Op een heerlijk koelen avond bevond ik mij op weg naar Manasse's huis, buiten de Damascuspoort te Jeruzalem. De bergen van Moab lagen in een wazig blauw; hun lijnen werden steeds flauwer en het was juist, alsof zij te ruste gingen, totdat met den nieuwen morgen de zon met volle kracht zou opgaan en haar heerschappij over heuvelen en dalen hervatten.

Op een rotsige hoogte ligt het huis, waar Manasse met zijn moeder en zuster woont. Een paar steenen treden voeren naar de voordeur, laag en massief, zooals de deuren in het Oosten zijn. De sleutels van zulke deuren zijn verbaasd groot en dik, een zwaar vrachtje om te dragen. (Jesaja 22:22.)

Op mijn kloppen werd de deur geopend en noodigde een knappe, jonge vrouw mij binnen. Zij leidde mij naar een groot, vierkant vertrek, waar haar broeder bezig was eenige kleurige zijden lappen te beziën. Met de hoffelijkheid, den Arabier eigen, noodigde hij mij uit, plaats te nemen op een der divans, die langs de vier muren van het vertrek geplaatst waren.

Op de kleurige massa wijzende, vertelde hij: „Dat zijn geschenken van mijn stamgenooten uit het Over-Jordaanse. Zij willen, dat ik mijn rechtmatige plaats zal in-

wijzing om het beroep van *dragoman* te kiezen. De dragoman of gids is in Palestina even onontbeerlijk als zijn collega op de Zwitsersche bergen. Veel wordt er van hem gevergd en een moedige geest en een sterk lichaam zijn veel waard bij dit werk.

Natuurlijk brengt het beroep van dragoman ook minder aangename ervaringen mede; niet alle reizigers zijn welwillend in hun optreden tegenover den gids. Bij zulke gelegenheden bruijt het verlangen naar onafhankelijkheid vurig op in den ARAB EL ARAB (d. w. z. de Arabier bij uitnemmenheid, zooals de Bedoeïen zich zoo gaarne noemt.)

Toch denkt Manasse niet aan terugkeeren. Hij kan niet meer leven met de ongeloovige en bijgeloovige stamgenooten, wier godsdienst slechts bestaat in vrees voor geesten of DZJINNS. Zij nemen aan, dat dit tusschenpersonen zijn tusschen engelen en menschen.

Deze dzjinns bewonen de KAF, een ruimte, die de aarde omgeeft, maar dwalen overal rond om de menschen te plagen.

Het is moeilijk voor den Christen-Arabier met alle bijgeloof te breken, en ook Manasse zal veel moeten af- en aanleeren, eer hij voor de zijnen een geestelijk hoofdman kan worden.

Hij koos echter het goede deel

De reis van de Kolonels Unsworth en Cunningham.

SEMARANG.

Toen de zon in het Westen ter kimme neeg op Zaterdag 20 Augustus, verwelkomde een kleine groep officieren den internationalen bezoeker, Kolonel Unsworth, die in gezelschap van Kolonel Cunningham en Adjutant Lebbink van Bandoeng arriveerde. Terwijl woorden van welkom en begroeting werden gewisseld, werd schrijfster nog eens weer getroffen door het internationalisme van het Leger des Heils. De opgewekte glimlach van Kolonel Unsworth deed ons allen goed en wij keerden terug naar onze posten met groote verwachtingen voor den volgenden dag—en werden niet teleurgesteld.

De zon was juist weder in het Oosten verzeen, toen wij ons gereedmaakten naar de centrale gangen voor Europeanen te gaan. Welk een groot aantal officieren was daar om den Kolonel bij te staan. Ik ben er zeker van, dat ieder aanwezige—officier of gedetineerde—iets hoorde dat niet licht vergeten zal worden. De Kapiteins Barbier en Rolffs brachten ons in den aanvang der samenkomst voor den Troon der Genade. Na een getuigenis van Mevrouw Major Morrison, nam Kolonel Unsworth het woord en sprak op hoogst eenvoudige wijze, doch in deze toespraak was een les voor bekeerden en onbekeerden, die zeker niet verloren zal gaan.

Een overweldigend welkom wachtte den Kolonel op Boegangan. Slechts zij die een menigte op Boegangan hebben aangehoord, kunnen zich voorstellen hoe het thans was. En dan de zang! Indien de Kolonel ooit de melodie zal vergeten dan zal hij zich toch steeds het volume van het geluid kunnen herinneren, denk ik. De Kolonel sprak over de eerste dagen van het Leger des Heils op Java en verklaarde ook den weg der zaligheid. Hierbij werd hij vertaald door Adjutant Soediro en welk een vreugde moet het voor hem zijn geweest dat een zijner vroegere bekeerlingen hem op deze wijze bijstond. Het is wel aanmoedigend voor de jongere kameraden om te zien, hoe een Javaansche bekeerling uit de eerste dagen, zich zoo ontwikkeld heeft, dat hij in staat is een internationale bezoeker te vertalen. De menschen luisterden met alle aandacht naar den Kolonel en aan het einde der meeting smaakten wij de vreugde dertig mannen en vrouwen te zien roepen om verlossing.

De openlucht-samenkomst op de aloon-aloon was druk bezocht door een groote schare Javanen, die zeer oplettend toehoorden, bij zang en toespraak.

Des avonds hadden wij een wondervolle samenkomst in het oogliedershospitaal. Van het begin tot het eind was de aandacht der menschen geboeid, zulk een indruk maakten de woorden van den Kolonel op de schare. En toen de uitnodiging aanvang werd daaraan van harte voldaan. Het was een verrukkelijk gezicht te zien hoe de blinde den blinde leidde—niet in het verderf, maar aan de zondaarsbank. Velen dergenen die neerknielden, mogen gebeden hebben voor het herstel van hun natuurlijk gezichtsvermogen, doch er was toch ook een groote begeerte om licht te ontvangen in den geestelijken duisternis.

Maandagavond verzamelden zich de officieren van Semarang en omgeving in het zusterhuis van het hospitaal voor een officiers-samenkomst onder leiding van Kolonel Unsworth. Mevrouw Major Morrison vertolkte de gevoelens van alle aanwezige officieren in het gebed aan den aanvang der meeting. Het scheen, dat Mevrouw Morrison eenig idee had van de moeilijkheden en begeerten van de jongere aanwezigen en haar gebed bracht ons in aanraking met God en deed ons gedenken aan de geloften gedaan aan den Heer en het Leger. De Kolonel vers erkte ons in het harte door zijne woorden.

Wij ervoeren de tegenwoordigheid Gods en zijn dankbaar voor de gelegenheid die wij hadden de Kolonels te ontmoeten en hulp en zegen door hen te ontvangen.

Ark.

CHERIBON, DJOKJA EN POERWOREDJO.

Schrijver dezes herinnert zich met genoegen hoe Kolonel Unsworth negentien jaar geleden Rembang bezocht en nu had hij het voorrecht hem in deze drie plaatsen bij te staan. Op 27 Augustus kwam de Kolonel in Cheribon en den volgenden morgen reeds vroeg stond hij in de kindersamenkomst. Wat waren er veel Chineesche en Javaansche kinderen tegenwoordig, wel negentig, die ook meerendeels in de week de school van het Leger des Heils bezoeken.

Om tien uur gingen wij naar den passaar waar ongeveer driehonderd menschen luisterden naar de Blijde Tijding. Om vijf uur namiddag hielden wij samenkomst in de kazerne, waar de toespraak van den Kolonel met diepe aandacht werd gevolgd. Kolonel Cunningham volgde het gesprokene op en noodigde de aanwezigen uit hun hart aan den Heer te geven. Wat een blijdschap toen twaalf aanwezigen gehoor gaven aan die uitnodiging. En daarop volgde nog een samenkomst die door wel tweehonderd menschen werd bijgewoond.

CONGRES 1921,

onder leiding van

KOLONEL en MEVROUW CUNNINGHAM

bijgestaan door den vertegenwoordiger van den Generaal

KOLONEL I. UNSWORTH

en door den Chef-Secretaris

Lt. KOLONEL M. VISSER,

van Vrijdag 21 October t/m Dinsdag 25 October 1921.

OPENBARE SAMENKOMSTEN:

ZONDAG 23 OCTOBER, 7 uur v. m.: Bidstond. (Javastraat)

9.30 u v. m., Heiligingssamenkomst (Javastraat)

5 uur n. m.: Openluchtsamenkomst (Aloon-aloon)

6 uur n. m.: Verlossingssamenkomst voor

Maleisch-sprekenden (Gang Pak G. de)

7 uur n. m.: Verlossingssamenkomst (Javastraat)

DINSDAG 25 OCTOBER, des avonds 7 uur. Afscheid van KOLONEL UNSWORTH en van de Congressisten in de zaal aan de Javastraat.

Den volgenden dag vertrokken wij naar Djokja, waar des avonds een samenkomst gehouden werd. Het was verrassend te zien hoe de Geest Gods hier werkzaam was. De toespraak van Kolonel Unsworth naar aanleiding van de gelijkenis der honderd schapen van den goeden herder, ging niet verloren. Zijne woorden werden als het ware ingedronken. Na de gehouden uitnodiging zou de samenkomst gesloten worden, toen twee menschen naar voren kwamen. Daarna nog drie, toen nog vier, totdat ten slotte vijf en dertig zielen het Heil des Heeren zochten. Halleluja!

Daarna ging de reis naar Poerworedjo. Eerst hadden wij een samenkomst in de kampongs, wat heel wat herinneringen opwekte bij Kolonel Unsworth aan zijn vroeger bezoek negentien jaar geleden. Daarna werd in de protestantsche kerk vergaderd. Een honderdvijftig Javanen van de betere klasse en bovendien vele Europeanen, waaronder ook de predikant, waren hier aanwezig. Na het lezen uit Gods woord over den Farizeër en den tollenaar, hield de Kolonel een schoone rede, waarin hij het verschil tusschen den hoogmoedige, die over zich zelf tevreden was, en den man die zich van schuld bewust voor God vernederde, helder deed uitkomen. Hoe heerlijk was het aan deze plaats een ziel tot Jezus te zien komen. Eere zijden Naam des Heeren, die de ziel van alle zonde kan verlossen!

Soediro.

EEN EN ANDER UIT ONS ZENDINGSVELD IN CELEBES.

EEN BRIEF.

Waarde M.,

Wellicht zal het u belang inboezemen iets te lezen omtrent wat ik zou noemen een typisch beeld van de innerlijke gedachten een deel van het bergvolk van Midden Celebes. Onlangs kwam een jongeman genaamd Rita bij mij, die diep ongelukkig was. Hij vertelde mij dat al zijne geliefden overleden waren. Nog pas had hij bericht ontvangen, dat zijn eenige zuster was overleden, terwijl hij ver van huis in het Koelawische gouvernements-diensten verrichtte. Nu was hem ter oore gekomen, dat ik spoedig op reis zou gaan naar mijn geboorteland en dat dit heel ver weg is en dat ik heel veel landen onderweg zou passeeren. Daarom kwam hij mij vragen of ik hem op een deel der reis mee zou willen nemen, omdat hij zoo graag naar „Ngata Soeroega” (het hemelsche land) zou willen gaan om zijne geliefden nog eenmaal te ontmoeten. Hij had het denkbeeld, dat het hemelsche land veel gelijkt op andere en daar ik door zooveel verschillende landen zal komen, zou het hemelsche land daar wellicht wel onder zijn.

U kunt u voorstellen hoe welkom mij deze gelegenheid was om hem den weg ten Hemel te verklaren. Dat, wanneer wij in Jezus, den Zoon van God gelooven en Hem volgen, Hij ons vrije toegang zal

In het district Koelawie hebben wij de vijfde school geopend, zijnde de zestiende in ons gebied. De controleur heeft ons nog een school aangeboden nabij het centrum, welke school nu door de bewoners der omliggende dorpen gebouwd wordt.

In Kantewoe zullen binnenkort eenige jonge menschen worden ingezegend tot heilssoldaat. De officieren schrijven dat het een genot is hun getuigenis aan te hooren.

Te Kalawara hebben een aantal makkers de krijgsartikelen geteekend en wachten om ingezegend te worden. In verscheidene samenkomsten zijn onlangs zielen uitgekomen.

De divisie-officier had een zeer gezegende samenkomst met de onderwijzers van Roewiga. Gedurende de ongesteldheid van den officier in bevel werden in de omliggende kampongs samenkomsten gehouden door de goeroe's.

De Kapitein te Palolo verheugt zich in de gelegenheid die hij heeft met vele zoekende zielen te bidden.

Door de geheele divisie heen worden vele samenkomsten voor oud en jong gehouden en huisbezoek gedaan van huis tot huis. Eigenlijk mag men wel zeggen: van tuin tot tuin, daar dit de plaats is waar de menschen meestal te vinden zijn.

Moelijkheden? Waarom er bij stil te staan. Wij zullen het aan u overlaten ze u voor te stellen, als wij slechts aanstippen, dat zij te vinden zijn in taal, gewoonten, klimaat, teleurstellingen in de resultaten, onbereikbaarheid van vele menschen en plaatsen.

Wij loven God voor ieder teeken van Zijn tegenwoordigheid met ons en gaan voortwaarts in Zijn kracht.

J. Thomson,

Majoor.

DE ORDE VAN ORANJE NASSAU.

In verband met de benoeming van BRIGADIER Dr. WILLE als OFFICIER in deze Orde, ontleenen wij de volgende bijzonderheden aan den regeeringsalmanak.

De Orde van Oranje Nassau, ingesteld bij de wet van 4 April 1892 strekt tot vereerende onderscheiding van Nederlanders of vreemdelingen, die zich jegens de Koningin en den Staat of jegens de maatschappij op bijzondere wijze hebben verdienstelijk gemaakt. Het Grootmeesterschap is onafscheidelijk aan de Kroon der Nederlanden verbonden.

De Orde bestaat uit vijf klassen en een eere-medaille is daaraan verbonden. De ridders der eerste klasse dragen den naam van grootkruisen, die der tweede klasse: groot-officiers, der derde klasse: commandeurs, der vierde klasse: officieren en die der vijfde klasse: ridders.

Het versiersel der Orde bestaat in een kruis met acht gepareelde punten en een doorlopenden laurierkrans tusschen de armen en gedekt met een Koninklijken kroon, alles van goud voor de eerste vier klassen en van zilver voor de vijfde klasse. De armen van het kruis zijn wit geëmailleerd met blauw geëmailleerd hart; in het midden van het kruis bevindt zich een blauw geëmailleerd rond schild, omgeven door een wit geëmailleerd rand, beiden met goud omlijst; aan de eene zijde op het ronde schild de Leeuw zooals hij in het rijkswapen voorkomt en op den rand in gouden letters de woorden: „Je maintiendrai”; en aan de tegenzijde op het ronde schild een met een gouden kroon gedekten W en op den rand de woorden: „God zij met ons.” Het lint is oranje tusschen twee strepen van Nassaus blauw, de kleuren gescheiden door een smalle witte streep.

De officieren van de Orde zijn gerechtigd tot het dragen van een teeken van onderscheiding, bestaande uit een klein versiersel van de Orde aan een lint, zeven en dertig millimeter breed, te dragen aan het linker knoopsgat en op het lint een roset.

verleenen tot dit land, wanneer Hij komt om ons mede te nemen naar Huis. „Maar mijnheer”, zeide hij, „wat denkt u ervan als ik vergif inneem? Zou ik dan bij mijn geliefden worden toegelaten?” Ik verklaarde hem, dat iemand die zich het leven beneemt, geen toegang kan verkrijgen tot den Hemel. Toen vroeg hij: „Is er niemand die de duivel kan doden en hem aldus verhinderen ons te misleiden?” Daarop legde ik hem uit, dat de eenige weg om den duivel te ontvlieden is, Jezus te volgen. Hij macht heeft over den duivel, en Hij ons die macht wil mededeelen. Voor mij liet leerde ik hem tot Jezus te bidden en bad zelf, dat God hem helpen zou zoo te leven dat hij te zijner tijd in dat heerlijke land zal aankomen.

Er zijn nog meerderen die op dezelfde manier verlangen naar den hemel te gaan, maar de weg erheen is hen nog onbekend. Waar zijn degenen die bereid zijn tot gids te dienen en het Licht in de duisternis te doen schijnen?

Gaarne uw toegenegen:

Ed. Rosenlund,

Ensign.

HOE GAAT HET OP CELEBES?

Gaat het werk vooruit? Ja! Behaalt u overwinningen? Ja! Heeft u weleens moeilijkheden? Dat spreekt van zelf! Onder alles kunnen wij zeggen: God is met ons.